

Ljubi gospod Doropoljski!

Jaz sem šele 5 let star, a vendar komaj čakam »Zvončka«, ki mi ga čita moj starejši bratec. — Prosil sem ga tudi, naj mi piše pisemce za Vas in Vam pove, da je najlepša povest o »Anji Panji«. Rad pa bi, da mi mnogo bolj pogosto pošljete »Zvonček«. Pismonošo vprašam vsak dan, če ga ima zame. Pa pravi po navadi: »Veš, tiskarna je polomljena«.

Jako bom vesel, če bom odgovor na to pisemce dobil v »Zvončku«.

Iskreno Vas pozdravlja

Milan Betetto.

Odgovor:

Ljubi Milan!

»Kosmata kapala« sem vzkliknil, ko sem doznal za Tvojo starost in za Tvoje zanimanje do našega lista. Ko bi le več takih junakov imeli, potem bi lahko bolj pogosto izdajali »Zvonček« vkljub temu, da nam pismonoše dovtip lomi tiskarno.

*

Gospod Doropoljski!

Tudi jaz se oglašam z majhnim pisemcem. Prosim, natisnite ga v koticu! Hodim v I. b razred. Učim se jako rada. Najraje imam slovenščino in zemljepis. Na ročnica »Zvončka« sem tretje leto. Posebno mi je bila všeč povest »Kekec nad samotnim brezdomom«. Če dovolite, Vam bom prihodnjič se kaj pisala. Sedaj pa zbogom!

Z odličnim spoštovanjem

Cirila Gosakova,
Ptuj.

Odgovor:

Ljuba Cirila!

Majhnemu pisemcu droban odgovorček z lepim pozdravkom!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Naročena sem že tretje leto na »Zvonček«, a še nikdar Vam nisem pisala. Prosim Vas lepo, sprejmite me v svoj kotic. Hodim v I. meščansko šolo pri sv. Jakobu. V našem razredu je precej naročnic »Zvončka«.

Ravnokar mi je mama povedala zgodbo o papirnati srajci. Blagovolite jo sprejeti v svoj kotic, ako Vam ugaja.

Bilo je zadnje leto svetovne vojne, ko je žena kupila srajco za svojega moža. Pa si je mislila: »Preden jo obleče, mu jo malo prekuham, da bo bolj mehka in jo bo lažje nosil.« — Ona namreč ni vedela, da je srajca papirnata. Dala jo je v lonec na štedilnik. Med tem, ko se je srajca kuhala, je žena odšla po opravkih. Nato je prišel njen mož iz tvornice lačen domov in iskal po štedilniku, če je kaj skuhanega. Ugleda lonec, dvigne pokrovec in pravi: »Aha, tu je pa močnik!« Vzame žlico in poje. Ko je bil lonec prazen, pride žena domov. Mož ji pravi: »Ta močnik ni bil nič slan in nič zabeljen!« Žena pogleda v lonec in vidi, da je prazen in pravi: »Oh, srajco si pojedel!«

Tega pa mama nič ne ve, če je bilo možu kaj slabo, ker je pojedel papirnat srajco.

S spoštovanjem

Božena Kelblova.

Odgovor:

Ljuba Božena!

Med svetovno vojno smo marsikaj pojedli, česar bi zdaj ne mogli. Nič čudnega ni, ako je mož pojedel nezabeljeno in nesoljeno papirnat srajco. Take izredne pojedine pa ne želimo nikomur več!

Spoštovani gospod Doropoljski!

V eni prejšnjih številkih je poročal »Zvonček«, da se je nekaj pisem koticarjev izgubilo. Med tistimi je bilo tudi moje, to sklepam iz tega, ker sem do sedaj zaman pričakovala svojega pisma v »Zvončku«. Zato Vam sedaj ponovno pišem, ker upam, da ne bo zopet ugrabljeno.

Moj brat Boris je že drugo leto naroden na »Zvonček«, zato ga tudi jaz prav rada prebiram. Posebno mi ugaja povest o Koclju, a še prav posebno Vaš cenjeni kotichek. Hodim v III. razr. šole v samostanu, kjer me poučuje č. s. Gema, ki jo imam jako rada.

Rojena sem v Trstu. A ko so ugrabili Italijani naš lepi in nam tako ljubi in dragi domači kraj in sinje morje, smo odšli v Jugoslavijo in se nastanili v Mariboru in tu čakamo dneva, ko pojdemo svobodno spet na Primorsko, zakaj ta dan mora priti.

Sedaj končujem svoje pisemce ter prosim, da bi ga potisnili v najskromnejši kotichek svojega koticčka. Željno pričakuje prihodnje številke, Vam pošilja najlepše pozdrave in poklone

Sonja Pertotova
iz Maribora.

Odgovor:

Ljuba Sonja!

Tvoje domoljubno srce je polno upanja in samozavesti. Trdno vero imaš v zmago pravice. Naš dan mora priti — dan svobodne vrnitve na našo zemljo! Ti, ki si mlada, gotovo učkaš to srečno dobo. Takrat se spomni tudi name, ki Ti napovedujem veliki čas naše bodočnosti!

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz sem se Vam namenil pisati pisemce, v katerem Vam naznanjam, da sem učenec I. razreda meščanske šole.

Jako rad hodim v šolo ter se poleg materinščine učim še drugih jezikov. »Zvonček« si naročam že drugo leto ter ga jako rad prebiram, ker mi pove toliko lepega. Prosim, če je kak prostorček v Vašem koticčku za moje prvo pisemce.

Srčno Vas pozdravlja

Vaš vdani

Fran Okrajšek v Karmelju.

Odgovor:

Ljubi Fran!

Prostorček je, kakor vidiš. In Tvoje priznanje tudi nekaj velja: toliko lepega Ti

pove naš list! Iz vsega lepega odberi najlepše in skrbno spravi v torbico, ki jo boš obesil preko rame, ko boš prvi samostojni korak nameril v široki svet. Ali me razumeš?

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Polž.

Striček gleda iz luknjice,
toda je brez suknjice.
Popotuje vedno sam.
Ker ga je le malo sram,
zmeraj s sebo nosi hram.

Albin Čebuler.

*

Kaj li ta premišlja?

